

tillægsstraf, før hans sag er afsluttet. Man fastholder den også, efter at myndighederne ved byretten led nederlag på deres påstand om, at Glistrup frakendes advokatbestallingen.

Var der kun denne ene magtfordrejnings-slyngelstreg, ville man selvfølgelig kunne komme med alskens bortforklaringer. Men humlen er, at der er så mange djævelskaber hobet op, at det ikke kan være tilfældigheder.

Og når det ene tryk stables oven på det andet oven på det tredje og så videre, siger det sig selv, at myndighederne kalkulerer med, at før eller senere blive trykket så stærkt, at endog det bornholmske granit bryster.

5. Philip Ingerslev var selv mægtig emsig for at få forsvarerjobbet.

Lang tid før det overhovedet var aktuelt, henvendte han sig helt på eget initiativ til Glistrup og forsikrede, hvor fortrinlig han ville være som hans forsvarer.

I juli 1974 gav byretten så Glistrup valget mellem fire B-forsvarere – hvoraf Ingerslev var den ene. Han havde tilsyneladende det fortrin fremfor de andre, at han selv havde vist iver efter hvervet. Og i øvrigt gik Glistrup dengang ud fra, at Thøger Nielsen (eller eventuelt en anden sagkyndig) ville blive hovedforsvareren. Han skød derefter de tre andre af de uegnede muligheder ud til fordel for Ingerslev.

Det gik altså let for Glistrup at få Ingerslev til forsvarer.

Det blev væsentligt sværere at blive af med ham.

Han hang på som en burre og trodsede alle Glistrups forsøg på at få ham rystet af.

Men det var faktisk også det eneste talent, han viste i sagen.

Som i byretten sank han også sløvt og passivt hen i landsretten, mens anklageren stablede løgn på løgn.

Sådan gik 1978. Og 1979. Og 1980.

26. januar 1981 fik Ingerslev så ordet til at føre forsvarsprocedure.

Hans eget forberedelsesarbejde hertil var tilsyneladende først og fremmest, at han havde noteret flittigt ned under anklagerens procedure.

Under ulideligt tidspres udformede Glistrup og fik maskinskrevet nogle af de argu-

menter, han ønskede fremført, og gjorde det i en kønsløs og lidet udfordrende sprogdragt.

Ingerslev blandede så disse ingredienser efter følgende recept:

Hver gang han kom til et nyt forhold i sagen, brugte han den første halve snes minutter til gentagelse af anklageskriftet. Dette i sig selv var ret katastrofalt. Enhver ved, at lytteintensiteten – også hos en domsmandsret – er særlig kraftig i begyndelsen, hvor en taler tager fat på noget nyt.

Når så anklagen – som det var sket så mange gange før i de år, anklageren talte – var slået fast med syvtommersøm, kom det, der skulle have været det argumenterende afsnit.

Her var den altdominerende melodi, at Ingerslev læste op af sine næsten udtømmende – og tilsyneladende udtømmelige – notater fra, hvad anklageren havde sagt. Det blev så gentaget i lange passager.

Når det var færdigt, hændte det ikke så sjældent, at de eneste kommentarer var, at »det synes Glistrup ikke er rigtigt« og »heri er forsvaret enig med Glistrup«.

Ofte gik den beskikkede forsvarer imidlertid over til Glistrups manuskript. Men så at sige undtagelsesfrit blev det skamredet. Argumenter faldt ud i sammehængende argumentsrækker. Og næsten altid blev pointen glemt. Var der endelig tilløb til at sige noget væsentligt, blev det indsvøbt i utallige forbehold. Høflighedsfraser og undskyldninger for, at Ingerslev tillod sig at have en anden mening end anklageren, og at han da godt forstod og ville erkende, at det måske ikke rigtig var sagen, det, som han nu var ved at sige.

Det kan da godt være, at Ingerslevs mål var for alt i alverden at opnå fortsat at stå som den absolut pæne dreng i fagdommernes øjne. Men den deraf følgende besværing af fremstillingen med at undskylde, at han overhovedet eksisterede og tillod sig at udtrykke sig, svækkede enormt ethvert tilløb til overbevisende argumentation. Ingerslevs usikkerhed og frygtsomhed, fordi han ikke beherskede stoffet i sagen, førte til, at hvad der stod klart og logisk i det af Glistrup leverede manuskript, blev til sort tale, når Ingerslev skulle udtrykke det – som han sagde »i sine egne ord«.

Landsretten havde vist engleblid tålmodighed i de ca. 230 retsmøder, hvor anklageren